STADIONUL — școală a educației

PE DRUMUL ÎMPLINIRILOR — PRIN MUNCĂ ENTUZIASTĂ, COMPETENȚĂ, PASIUNE ȘI DĂRUIRE

La școala aspră a canotajului, performanță înseamnă muncă, pasiune, dăruire. Înseamnă încredere în forțele proprii, în cuvîntul antrenorilor, adevărați pedagogi. În imagine, un echipaj sudat — junioarele de la clubul sportiv Dinamo București pregătite de profesorii Florian Grigore *și* Mișu Barcan *(în fotografie, dînd sfaturile cuvenite înainte de un nou antrenament)*

PROCENTELE DE... SUFLET ȘI CONȘTIINȚĂ ALE PERFORMANȚEI

„Înalta performanță — îmi mărturisea cîndva un vechi dascăl de sport — **se realizează cu agerimea minții și a mușchilor, dar mai ales cu inima. Fiindcă, dacă nu pui zi de zi suflet și conștiință în ceea ce faci, nici mintea și nici mușchii nu te duc destul de sus".** La aceste vorbe înțelepte mă gîndeam atunci cînd, împreună cu președintele C.J.E.F.S. Brăila, **Ion Diacomatu,** îl ascultam pe președintele clubului sportiv brăilean Progresul, **G. Sima,** vorbindu-ne despre pasiune și roadele ei concrete. Bunăoară, antrenorul de haltere, **Al. Dumitrescu** se bucură de stima și laudele binevenite ale celor ce muncesc în întreprinderea „Progresul" nu numai pentru rezultatele bune obținute de sportivii pe care-i pregătește, ci mai ales pentru cît suflet pune în munca sa. Altfel spus, pasiunea sa se reflectă procentual în fiecare rezultat: **„Un om care-și iubește cu adevărat meseria. Este în permanentă căutare, prin școli, de tineri capabili de mari performanțe, iar după ce-i descoperă și îi cooptează în secție, le devine un adevărat părinte, îngrijindu-se de ei ca de odraslele sale : să se pregătească permanent cu stăruință, să învețe bine, să aibă o comportare ireproșabilă în colectiv și în societate, să nu ducă lipsă de cele necesare unei pregătiri sportive superioare".** Este explicabil, deci, de ce elevul său **Neagu Năvodaru** a devenit, la 18 ani, maestru al sportului, iar **Aurel Roșca** a luat medalie de argint la campionatul național de juniori, de ce alți tineri halterofili obțin performanțe valoroase. În ele se află mult din „iubirea de meserie", din profesionalitatea și responsabilitatea socială dovedite în activitatea sa de Al. Dumitrescu.

Dar tot atunci și tot acolo am avut dovezi ale contrariului. Antrenorul de lupte libere **Mircea Sighinaș,** fost sportiv, începuse bine ca tehnician, lucra cu inimă. În jurul lui s-au adunat mulți copii dornici să devină sportivi de performanță, drept pentru care a și avut 3 reprezentanți la finalele pe țară ale cadeților. Dar pasiunea lui Sighinaș dovedește multe fisuri în ultima vreme : **„nu respectă programul de antrenament, nu-l interesează situația copiilor cu care lucrează (nu ține legătura cu școala lor, cu familia), nu mai caută elemente, ba în două rînduri a fost găsit binișor... „afumat" la antrenament".** La fel stau lucrurile cu antrenorul de box **Ion Turcu,** socotit unul dintre cei mai competenți din Brăila. De la un timp, nu se știe din ce pricină, pe I. Turcu, care lucra împreună cu **G. Jipa** la o singură grupă (!), nu-l mai interesa treaba făcută temeinic : **„nu se interesa de viața sportivilor, lucra cu cine vrea ; mulți sportivi lipseau cu săptămînile, deși și ei ca și antrenorul beneficiau de scoateri din producție (pe care le respectau !) ; sportivii săi au început să ridice fel de fel de pretenții, să condiționeze continuarea activității de diverse avantaje..."** Și oglinda rezultatelor n-a întîrziat să reflecte astfel de mentalități.

Da, rezultatele sînt întotdeauna pe măsura procentului de... suflet, de conștiință pe care-l pun în ele deopotrivă dascălii și sportivii !

Aurelian BREBEANU

„DOAR DE ACEEA M-AM FĂCUT ANTRENOR"

Stăm de vorbă cu un foarte tînăr antrenor de lupte libere — Nicolae Pîrvu. *O facem cu plăcere, gîndindu-ne totuși că acest băiețandru, pînă mai ieri sportiv, fără performanțe de reținut, la „Vulcan" nu ar avea să ne spună lucruri deosebite. Ei, uite că ne poate spune multe !*

Acum doi ani a înființat o secție „satelit" în comuna Glina din apropierea Bucureștiului. A făcut selecția pe strada principală și pe ulițele comunei. Le-a spus părinților că băieții au nevoie de multă carte, dar și de brațe vînjoase. Pentru munca cîmpului, pentru atelierele marilor întreprinderi. De fapt, așa, pentru viață ! Peste cîteva zile au început antrenamentele. A venit și maestrul Ilie Chirilă, *antrenorul de la „Vulcan", a venit și* Georgeta Borduf, *primarul comunei, și* Grigore Hurmuz, *directorul Școlii generale 90. Au venit și părinții... Și, de-atunci nu prea a mai lipsit nimeni.*

Nicolae Pîrvu n-are decît categoria a IV-a de clasificare și, poate pretențiile celor care l-au ajutat, ale federației de specialitate, nu erau prea mari. Nu, nu așa se pornește la drum ! Categoria de clasificare e una, pasiunea și răsplata datorată oamenilor din comună pentru încrederea acordată e cu totul altceva. Așa se face că la Glina antrenamentele au loc cu o frecvență mai mult decît lăudabilă, că selecția tinerelor talente continuă și că iată, pînă acum au apărut o serie întreagă de luptători cu reale aptitudini pentru sportul de performanță : Nicușor Radu, Ștefan Teodorescu, Anghel Dorobanțu, Dănuț Iordan, Dumitru Teicu *sau* Ilie Marin *(1,90 m, 100 kg... 16 ani !). „Producție" firească dacă amintim că la Glina se pregătesc acum peste 30 de cadeți și juniori și tot atîția începători.*

Cîtă nevoie au luptele libere de la noi de astfel de secții, de astfel de tineri antrenori care, așa cum ne spunea Nicolae Pîrvu, „se ocupă mai toată ziua de lupte ; că doar de aceea m-am făcut antrenor"...

Dan GÂRLEȘTEANU

O ECHIPĂ, O FAMILIE...

Sînt aproape 10 ani de cînd sportivii de la INTER Vaslui (Asociația intercooperatistă pentru activități industriale și prestări servicii) încearcă să cîștige campionatul județean de fotbal. Acum, iată au reușit, cu un avans de 7 puncte față de următoarea clasată.

„Succesul tinerilor fotbaliști de la INTER era de așteptat — sublinia recent **Călăiță Merchea,** președintele C.J.E.F.S. Vaslui, **fiindcă există în sînul echipei un climat propice rezultatelor bune. O mînă de tineri harnici în muncă, dăruiți totodată sportului pe care l-au îndrăgit..."**

Lăcătușul mecanic **Ion Asmărănducăi,** mecanicul **Eugen Bogdan,** operatorul chimist **Ion Antou** sau tehnicienii **Florin Cuhanec și Constantin Gavriluță** sînt doar cîțiva dintre autorii acestei frumoase reușite, oameni legați de procesul de producție, **„exemple de conștiinciozitate, disciplină și responsabilitate"** (ing. **Mihai Vasiliu,** directorul întreprinderii), **totodată „«sufletul» echipei de fotbal, care înseamnă — înainte de orice — o adevărată familie" (Nicolae Calmuschi,** președintele asociației sportive INTER).

O familie atașată de meleagurile vasluiene — **toți jucătorii fiind născuți în localități din județ** — și care a descoperit tainele fotbalului acolo, în asociația sportivă a întreprinderii.

O familie — ținem să adăugăm noi — cu un excelent educator la cîrmă, cum este economistul **Cornel Costăchescu,** fost fotbalist la Politehnica Iași, în anii studenției ; apoi, după repartizarea la Vaslui, antrenor secund la divizionara „C" Viitorul, iar din toamnă, antrenor principal la INTER. Într-un singur an, Cornel Costăchescu și elevii săi au împlinit o dorință pe care o aveau mai bine de 4 000 de oameni ai muncii, cei de la întreprinderea sus-amintită.

Tiberiu STAMA

FLORI PENTRU TOVARĂȘUL PROFESOR

Cu puțină vreme în urmă, cînd Dumitru Diaconescu *a intrat în atelierul Centrului republican de modelism „Henri Coandă" din cadrul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Pucioasa, pe care-l conduce, a rămas surprins o clipă. Pe toate mesele erau vaze cu flori. Și un bilețel :* „Flori pentru tovarășul profesor". „Ce-i asta, puștime? — *i-a luat la rost pe copiii aplecați mai serioși parcă decît oricînd, asupra lucrului.* „Ce să fie ? — *a răspuns un purtător de cuvînt.* Știți dumneavoastră, 35 de ani de muncă în... aviația asta mică". *Lui Diaconescu i s-au umezit ochii. Copiii dovedeau că înțeleg ce înseamnă ca un om, el, să împlinească 35 de ani în arena unui sport în care pregătește pe cei mici pentru viață, învățîndu-i să iubească munca, dîndu-le aripi spre profesii dintre cele mai folositoare țării.* „Măi, puștime — *o vorbă a lui* — aviația noastră, aeromodelismul și rachetomodelismul, este mică, așa cum spuneți, dar mulți care și-au făcut ucenicia aici au devenit piloți de aeronave, constructori, tehnicieni, oameni mari".

Ce a făcut la Pucioasa Dumitru Diaconescu în anii lui de modelism ? A muncit cu o pasiune rar întîlnită, acest om scund, modest, plin de idei și de neastîmpăr. L-am întîlnit în zeci și zeci de concursuri. „Mitică *și ai lui copii" se spunea. Fără pretenții în domeniul marii performanțe. El lucrează cu cei mici. Dar la casa din frumoasa grădină, acolo, în deal, totul vorbește parcă despre munca lui Diaconescu, maestru al sportului, secondat de soția sa, Aurelia, maestră și ea, ajutat de copiii săi, modeliști și ei. Din marea lor pasiune s-a înfiripat și un muzeu de machete de avioane, „Aripi românești", unic în țară, o bază exemplară pentru zborul captiv. Și au adus trei avioane adevărate — **IAR** 818, Aero 45, Mig 15, ca material didactic, au făcut vitrine cu trofee, afișe insigne... Niște entuziaști, sprijiniți cu exemplară grijă de directoarea Casei, prof.* Cristina Popa.

La recentul „Memorial Henri Coandă" de aeromodele-machete organizat de centrul de la Pucioasa, competiția republicană de frumos succes, l-am întrebat : Ai vrea să pleci de aici Mitică ? Ne-a privit nedumerit : „Pentru nimic în lume !"

Viorel TONCEANU

N-AVEM CARNET DE ANTRENOR, AVEM DRAGOSTE PENTRU COPII

Plăcerea puștilor din blocurile 41 și 46 de pe șoseaua Pantelimon 286 era să sară gardul stadionului F.R.B., să strice ceva și să dispară. În calea lor, administratorul bazei — **Marton Demeter** — punea sperietori, unele mai înfricoșătoare decît altele. Degeaba. Puștii continuau cu mai multă rîvnă escapadele. Pînă la urmă a pus o „capcană" : **o minge de fotbal, cea mai frumoasă din magazie.**

— M-am făcut că am uitat-o pe teren, ne spune Marton Demeter. Bineînțeles, în cinci minute a dispărut undeva, după gard. A reapărut, cum mă așteptam, a doua zi. Copiii n-aveau unde să bată mingea decît aici, pe singurul teren dintre blocuri.

— Au venit, probabil, spășiți.

— Da de unde ! Nici nu m-au băgat în seamă. Jucau mingea de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic. Abia cînd s-a spart au venit la mine. „S-a dezumflat", zice unul. Mă fac că n-aud. „S-a spart, nea Martin !", insistă altul. Tac în continuare. „Veniți după mine !", strigă un ciufulit către ceilalți. Îi văd cum sar gardul în stradă, apoi cum intră frumos pe poarta stadionului. „S-a spart mingea", relau ei discuția. „Păi, să vă dau alta", spun. „Echipament aveți ?", îi întreb. „Nu prea, că e... la spălat. Dar de ce ne dai dumneata așa, dintr-odată, echipament ?". „Așa e regulamentul, zic : cine intră pe poarta stadionului, să facă sport, primește — dacă nu are — echipament". „Și dacă nu-l mai aducem înapoi ?". „Un om care nu sare gardul, care intră civilizat pe stadion pentru a practica un sport sau altul, nu face asta"

— Pînă la urmă ?

— Acum la „F.R.B.-copii" avem patru echipe de fotbal !

Însemnări

— Am urmărit la lucru două dintre ele. Au nume cam ciudate.

— Cam „locative" vreți să spuneți. Cum ați notat rezultatul ?

— „Scara 8, blocul 41" — „Scara 4, blocul Ambianța" : 2—0.

— Corect. De colectivul de antrenori nu întrebați ?

— Tot... locativ ?

— Da, alcătuit din cîte un locatar al respectivelor blocuri, plus eu, cu îngăduința asociației sportive F.R.B.

— De ce „cu îngăduința" ?

— Păi, nici unul din noi n-avem carnet de antrenor.

— Atunci cum antrenați ?

— V-am spus : cu îngăduință ! Mai corect, cu derogare de la prof. **Elena Toma,** secretara asociației sportive F.R.B. Derogare bineînțeles verbală, că — la început — ne-a întrebat și dumneaiei : ● Aveți carnet de antrenori, de instructori ? ● Nu ● Atunci ce aveți ? ● Avem dragoste pentru copii.

— Am văzut „foile de arbitraj". Sînt făcute de copii ?

— Da, de băieți. Ei le desenează așa frumos : o minge colorată sus, în stînga foii de hîrtie, apoi însemnele „Daciadei", numele jucătorilor de cîmp, rezervele, arbitrii. Arbitri dintre copiii promovați în echipa de juniori a F.R.B. spre exemplu, **Liviu Luțai.** Da, au crescut puștii ! **Daniel Ioniță,** și el la juniori, va juca din toamnă în prima echipă a întreprinderii, la seniori, în „Promoție" !

— Spuneam că am văzut „foile de arbitraj". De unde medic la fiecare meci, ba chiar la fiecare antrenament ?

— L-ați remarcat, poate, pe băiețelul ăla înalt, slab, cu ochelari ? Joacă frumos. Ei bine, într-o zi — după ce-și face obișnuitul rond pe la Centrul de calcul al întreprinderii — vine la mine, scoate din fundul buzunarului o hîrtie și spune: „Nea Martin, asta-i organigrama pe scări, blocuri și echipe". Fac ochii mari. „Trebuie, nea Martin", insistă el. „Ne-am gîndit, continuă puștiul, să punem responsabil de scări — pentru o legătură mai operativă între copii, antrenori și părinți — responsabili cu ordinea pe stadion — mai sare cîte unul gardul așa, din obișnuință — responsabil cu strînsul hîrtiilor de sub tribune, responsabili cu îngrijirea și udatul trandafirilor, medic la fiecare echipă"... „De unde medici ?", întreb. „Ai dreptate, zice. M-am exprimat greșit: nu medic, ci medici, că vor fi doi : **Marius Mocanu** și **Paul Dinu** pentru echipa de la Blocul 46, spre exemplu. Știți, băieții fac parte din cercul micilor sanitari. Tineri studioși, fac și disecții pe broaște". „Mă rog, dar de ce doi ?" „Ca fiecare să poată juca o repriză".

— Deci, lucrați două organigramă ?

— Ne străduim. Totuși, mă gîndesc, nu le-ar strica copiilor un antrenor cu metode moderne științifice, care...

În clipa următoare era în stradă. Prea jucau frumos băieții...

Vasile TOFAN

Sportul Pag.a 3-a